

**PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH
DOTYCZĄCY ELEWACJI DWORU PRZY UL. PARKOWEJ 14
W KRAKOWIE**

Opracowanie:
konserwator dzieł sztuki
mgr D. Smatloch-Klechowska

LIPIEC 2018

Spis treści

I. KARTA TYTUŁOWA OBIEKTU	3
II. INFORMACJE WSTĘPNE	4
III. OPIS OBIEKTÓW.....	5
IV. STAN ZACHOWANIA	7
V. BUDOWA TECHNOLOGICZNA OBIEKTU	10
VI. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH.....	14
1. WNIOSKI I ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKIE	14
2. PROPONOWANE POSTĘPOWANIE KONSERWATORSKIE.....	17
VII. ANEKSY	20
VIII. DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA	21

I. KARTA TYTUŁOWA OBIEKTU

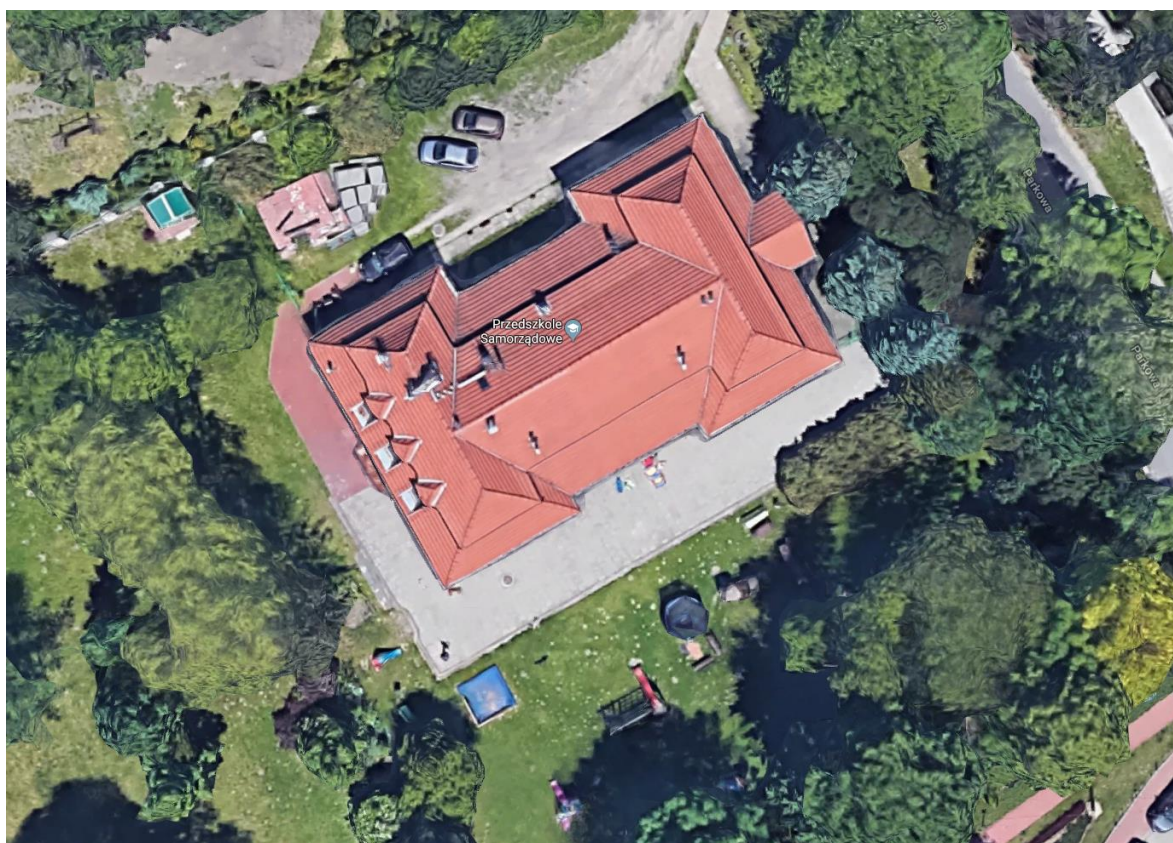
Tytuł obiektu:	Dwór
Miejscowość:	Kraków
Adres:	ul. Parkowa 14
Działka:	Działka nr 443/1, obręb 12 Kraków, Podgórze
Rodzaj obiektu:	Samorządowy Przedszkole nr 92
Autor:	nie znany
Styl:	Posiada tradycyjną formę nawiązującą do międzywojennych willi i dworów w stylu tzw. narodowym
Czas powstania:	ok. 1947 r., wg. gminnej ewidencji zabytków
Historia obiektu:	Brak danych w archiwum WUOZu
Materiał i technika:	Dwór murowany z cegły ceramicznej, tynk cementowy, pomalowany współczesnymi farbami
Investor:	Gmina Miejska Kraków, Plac Wszystkich Świętych 3-4, 31-004 Kraków
Autor programu:	mgr D. Smatloch-Klechowska

II. INFORMACJE WSTĘPNE

Przedmiotem niniejszego opracowania jest dwór, obecnie przedszkole. Budynek jest położony w południowej - wschodniej części dzielnicy Krakowa, Podgórze przy ul. Parkowej 14 w Krakowie.

Celem opracowania jest ustalenie wniosków i założeń konserwatorskich oraz opracowanie programu prac konserwatorskich dotyczących wszystkich elewacji dworu. Wykonano oględziny obiektów w celu oceny stanu ich zachowania i ustalenia przyczyn zniszczeń oraz wykonano badanie stratygraficzne i dokumentację fotograficzną.

Dwór nie jest wpisany do rejestru zabytków indywidualną decyzją. Ze względu na walory architektoniczne, urbanistyczne i historyczne znajdują się w ewidencji obiektów zabytkowych. Usytuowany jest w obrębie układu urbanistycznego dawnego miasta Podgórze, wpisanego do rejestru zabytków pod numerem A-608, decyzją z dnia 26.10.1981 r. i jednocześnie na obszarze „Kraków – historyczny zespół miasta”, uznanym za pomnik historii zarządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 08.09.1994 r.

III. OPIS OBIEKTÓW

Budynek przy ul. Parkowej 14 w Krakowie pełni dziś funkcję przedszkola (Samorządowe Przedszkole Nr 92). Jest położony w malowniczej dzielnicy Podgórze „Na Krzemionkach”, po południowo-wschodniej stronie parku Bednarskiego. Jest to obiekt o charakterze dworowym, jednokondygnacyjny, częściowo podpiwniczony, kilkupasmowy, dwu i pół traktowy z korytarzem pośrodku. Jest w całości otynkowany, wzniesiony na rzucie wydłużonego prostokąta, którego skrajne odcinki są po obu stronach wysunięte do przodu tworząc formę ryzalitów flankujących elewacje wzdłużne. Bryłę budynku obejmuje wielopołaciowy dach uskokowy, zwany też łamanym dachem polskim, pokryty dachówką ceramiczną (karpiówka). Kolejne elewacje obiega niski cokół i wieńczy mocno wysadzony profilowany gzyms. Cokolik, o zróżnicowanej wysokości, jest wykonany z czerwonych płytek ceramicznych. Do wnętrza prowadzą wejścia od północy, południa, wschodu i zachodu. Wszystkie otwory w budynku mają formę prostokąta stojącego i są objęte profilowanymi opaskami. Stolarka okienna i drzwiowa, w kolorze brązowym, została niedawno w całości wymieniona na nową – systemowa, ze zdwojonymi szybami, drewniana.

Elewacja północna

Jest to elewacja jednokondygnacyjna, piętnastoosiowa, z ryzalitami po bokach. Ryzalit zachodni z wejściem pośrodku jest trójosiowy, a wschodni pięćosiowy. Otwory okienne w środkowej części ściany i w ryzalicie wschodnim są zgrupowane razem, przedzielone jedynie wąskimi filarami. Pięć okien w środkowej części elewacji schodzi niżej niż pozostałe – prawie do linii cokołu. Wejście w ryzalicie zachodnim osłania płaski daszek w formie żelbetowej płyty. Wnętrze budynku oświetla też okno umieszczone w bocznej ścianie jednego i drugiego ryzalitu.

Elewacja południowa

Jest to druga ściana wzdłużna obiektu siedemnastoosiowa, flankowana pięćosiowymi ryzalitami. Wszystkie otwory są zgrupowane i przedzielone wąskimi filarami. W osi środkowej ryzalitów oraz w trzech osiach centralnych elewacji mieszczą się wejścia. Wysokie, prostokątne otwory okienne schodzą prawie do linii

cokołu, nawiązując do ciągu otworów typu porte-fenêtre (podobnie jak w środkowej części elewacji północnej).

Elewacja wschodnia

Jest to jeden z krótszych boków obiektu z sześcioma otworami. Okna w osiach bocznych są zgrupowane parami, tworząc w zasadzie jedną oś z bliźnimi oknami przedzielonymi filarem. Część środkową elewacji, z dwoma wejściami i filarem pośrodku, poprzedza portyk z dwiema parami okrągłych słupów żelbetowych, dźwigających masywną płytę, trójkątny przyczółek i dwuspadowy daszek.

Elewacja zachodnia

Jej kompozycja jest taka sama jak elewacji wschodniej, ale bez ganku (okna w osiach bocznych zgrupowane parami i wejście pośrodku z dwojgiem drzwi). Nad wejściem znajduje się zadaszenie w postaci płyty opartej na dwóch żelbetowych belkach. Od tej strony z połąci dachu wyrastają trzy symetrycznie rozstawione lukarny, z kwadratowymi okienkami, przykrytymi trójspadowymi daszkami.

IV. STAN ZACHOWANIA I PRZYCZYNY ZNISZCZEŃ

1. ELEWACJE

Dziś na całym budynku występują tynki wykonane z mocnego cementu. Widoczne są w nich liczne ubytki, pęknięcia i naprawy, często niepoprawnie i niedbale wykonane, nakładane grubymi warstwami cementu [fot. nr 12, 24,29]. Warstwy tej zaprawy są w wielu miejscach odspojone, łuszczą się i odpadają.

Jednym z najpoważniejszych i podstawowym problemów dworu są zawilgocenia i zasolenia murów. Na tynkach stwierdzono wykwyty solne i zawilgocenie. W najgorszym stanie pod względem zawilgocenia i zasolenia murów są południowa i północna części budynku [fot. nr 3,7,10]. Na tych elewacjach są widoczne bardzo duże wykwyty soli. Szczególnie na elewacji południowej widoczne w strefie cokołowej duże rozległe ubytki w tynku do wątku ceglanego [fot. nr 13,14,15,16]. Zawilgocenia występują też na ścianie zachodniej [fot. nr 29,32], a najmniej na elewacji frontowej, wschodniej [fot. nr 23], tu widoczne są również uszkodzenie tynków, na dolnych częściach kolumn [fot. nr 25,26].

Na całej powierzchni ściany występują liczne spękania tynku. Najczęściej to siatka pęknięć technologicznych, ale w kilku miejscach stwierdzono większe pęknięcia [fot. nr 10,17,20]. Pęknięcia są nieregularnie rozsiane i widoczne na wszystkich elewacjach. Przyczyną ich powstania może być skład zaprawy tynkarskiej. Ceglaną ścianę pokrywa warstwa tynku cementowo-wapiennego, a nadmierny dodatek cementu powoduje najczęściej zbyt duże naprężenia, co skutkuje powstawaniem sieci drobnych pęknięć.

Wszystkie elewacje są zabrudzone i kilkakrotnie przemalowane nieodpowiednimi farbami do zabytkowego obiektu. Wtórne nawarstwienia warstw malarskich są przemyte, przetarte, miejscami łuszczą się i odpadają.

Znaczne zniszczenia zaobserwowano też na profilu wieńczącym. Widoczne są pionowe rysy i popękane profile, liczne ubytki w tynku i łuszczące się warstwy malarskiej.

Typowe pęknięcia technologiczne występują w opaskach po bokach wszystkich okien. Są to wyraźnie widoczne rysy poziome. Ogólny stan zachowania opasek okiennych i drzwiowych wydaje się nie dobry. Wymagają starannej konserwacji, doczyszczczenia i wzmocnienia oraz napraw zaprawy sztukatorskiej.

Uzyskanie pełnego obrazu stanu zachowania wszystkich fasad będzie możliwe dopiero po ustawieniu rusztowań.

Rury spustowe wydają się być w dobrym stanie technicznym i nie wymagają wymiany. Widoczne są miejscowe zardzewiałe rynny, np. na elewacji północnej, ich dokładny stan zachowania powinien być sprawdzony z poziomu rusztowań. W stosunkowo dobrym stanie są też ofasowania parapetów, wykonane z ceramiki.

Z oryginalnej stolarki okiennej nic się nie zachowało. Nowe okna i nowa stolarka drzwiowa w zewnętrznych ścianach przedszkola są w dobrym stanie technicznym.

Przyczyny tych zjawisk są następujące:

Niedawno została wykonana na elewacjach przeciwwodna izolacja pionowa. A więc przez długi czas kumulacja i współdziałania czynników fizycznych, chemicznych, biologicznych doprowadziła do obecnego stanu zniszczenia ścian dworu. Stopień i charakter zniszczeń murów wynika z bezpośredniego zawilgocenia i zasolenia. Większe zniszczenia ścian powstały w efekcie transportu wody i roztworów solnych wewnątrz kapilarnych. Woda przedostaje się do muru głównie z gruntu poprzez właściwości kapilarnego pociągania. Związki chemiczne zawarte w wodzie gruntowej, poprzez procesy fizyko-chemiczne, bezpośrednio powodują degradację substancji budowlanej. Należy zwrócić uwagę, że niebezpieczniejsze niż sama wilgoć są rozpuszczone w wodzie sole. Szkodliwe działanie soli wynika z ich właściwości fizycznych (sole w stanie stałym) i chemicznych (sole w roztworach). Szkodliwe sole budowlane z fizycznego punktu widzenia są substancjami krystalicznymi, łatwo rozpuszczalnymi w wodzie. Niektóre z nich nie potrzebują wody w postaci ciekłej, bo wystarczy wilgoć zawarta w atmosferze (sole higroskopowe). Sole rozpuszczone przemieszczają się wraz z wodą, a sole higroskopijne tworzą lokalne zawilgocenia. W przypadku, kiedy stężenie soli przekroczy stan nasycenia nadmiar soli krystalizuje się tworząc na powierzchni tynku wykwyty. Krystalizujące sole tworzą w porach materiałów budowlanych ciśnienie krystaliczne, a inne sole - przyłączające cząsteczki wody - wywierają na pory murów ciśnienie hydratacyjne.

Do pozostałych przyczyn uszkodzeń można zaliczyć niewłaściwe i wadliwe odprowadzenie wody z dachu, systematyczne i długotrwałe zalanie murów elewacji i z tym wzrastający poziom zasolenia murów.

Drugim problemem murów dworu są liczne pęknięcia lub siatka pęknięć. Pęknięcia są nieregularnie rozsiane i widoczne na wszystkich elewacjach. Przyczyną ich powstania może być skład zaprawy tynkarskiej. Ceglaną ścianę pokrywa warstwa tynku cementowo-wapiennego, a nadmierny dodatek cementu powoduje najczęściej zbyt duże naprężenia, co skutkuje powstawaniem sieci drobnych pęknięć. Nie ulega wątpliwości, że tynki są odspojone, jednak dokładna ocena stanu ich zachowania będzie dopiero możliwa z poziomu rusztowań.

Poza tym ściany dworu są zamalowane farbami w różnych kolorach i nie przeznaczonymi na elewację budynków historycznych. Farby te tworzą dodatkową szczelną warstwę, powodującą brak dyfuzji murów.

IV. BUDOWA TECHNOLOGICZNA OBIEKTU

STRATYGRAFIA NAWARSTWIEŃ

Odkrywka nr 1, elewacja południowa

W techn.	Graficzne oznaczenie warstw	W hist.	Opis warstw.
1.		XX w.	W. mal. szaro - niebieska
2.			W. mal. różowa
3.			W. mal. czerwona
4.			Szlichta cementowa
5.			Tynk cementowy.

Odkrywka nr 3, elewacja południowa

W techn.	Graficzne oznaczenie warstw	W hist.	Opis warstw.
1.		XX w.	W. mal. szaro - niebieska
2.			W. mal. pomarańczowa
3.			W. mal. różowa
4.			Szlichta cementowa
5.			Tynk cementowy.

Na opaskach okiennych kilka nawarstwień malarskich w kolorze bieli i kilku odcieni łamanej bieli

Elewacja południowa

Naturalna odkrywka, elewacja południowa, opaska okienna

Odkrywka nr 2, elewacja północna, na opaskach okiennych znajduje się kilka nawarstwień malarskich w kolorze bieli i kilku odcieni łamanej bieli. A na ścianie nawarstwień malarskich w kolorach brązowych, ugrowych i ostatnia warstwa malarska szaro – niebieska.

Naturalna odkrywka, elewacja północna

1. WNIOSKI Z PRZEPROWADZONYCH BADAŃ STRATYGRAFICZNYCH

Naturalne ubytki tynku oraz przeprowadzone badania stratygraficzne wskazują na to, że ściany są pokryte mocnym, współczesnym tynkiem cementowym lub cementowym z niewielkim dodatkiem wapna. Widoczne są liczne naprawy również z tynku cementowego. Na tych warstwach znajdują się liczne przemalowania, z współczesnych farb emulsyjnych.

VI. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH

1. WNIOSKI I ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKIE

Ze względu na planowany remont oraz zły stan zachowania elewacji dworu konieczne jest przeprowadzenie gruntownych prac konserwatorskich, zarówno o charakterze technicznym jak i estetycznym hamujących procesy destrukcji i przywracających walory estetyczne dworu. Prace będą prowadzone z dbałością o zabytkowy charakter budynku. Jednym z podstawowych założeń konserwatorskich jest zlikwidowanie przyczyn i skutków zawilgocenia ścian na wysokości parteru.

Do pozostałych przyczyn uszkodzeń można zaliczyć pozostające przez długi czas nieszczelne rynny i rury spustowe, o czym świadczą liczne ślady po zalaniu ścian, gdzie nastąpiła systematyczna i długotrwała infiltracja wody murów. Na tynkach stwierdzono wykwyty solne. Przyczyny tych zjawisk powstały poprzez krystalizację soli w tynkach i brak odparowania powierzchniowego przez mocne, wtórne tynki cementowe, wykonane podczas poprzednich remontów.

Drugim istotnym problemem murów elewacji są liczne pęknięcia tzw. siatka spęknia. Ponieważ wszystkie tynki na całej powierzchni dworu nie są historyczne, cementowe, proponuję się wymianę tynków na całej powierzchni elewacji dworu, w tych miejscach gdzie nie mamy do czynienia z zawilgoceniami i zasoleniem, na tynki wapienne, a miejscach zawilgocenia i zasolenia na tynki szerokoporowe, solochłonne (z certyfikatem WTA), adekwatny do budynków zabytkowych.

Przeciwwodne izolacje pionowe zostały nie dawno wykonane. System rynien i rur spustowych zostały naprawione, ale na niektórych fragmentach rynien widoczne są ślady korozji, więc ich stan powinien być sprawdzony z poziomu rusztowań i ewentualnie wymieniony lub naprawiony.

Na końcu prac ważnym zabiegiem będzie również wykonanie systemu drenażowego przy poszczególnych ścianach i sprawdzenie odprowadzanej wody opadowej i sporządzenie projektu odwodnienia budynku.

Tynki

W związku z ogólnym bardzo złym stanem wtórnych, cementowych tynków, konieczne będzie usunięcie wszystkich warstw gładkich tynków na wszystkich elewacjach i zastąpienie ich nowym tynkiem mineralnym.

Tynki zawilgocone i zasolone

Tynki w strefie cokołowej, czyli dolnej partii wszystkich elewacji, oraz tynki na górnych częściach elewacji i wzdłuż rur spustowych, które zostały zalane są nadmiernie zawilgocone i zasolone. Tynki w tej strefie ścian należy całkowicie usunąć, aż do ceglanego lica muru (ok. 1m nad widoczną strefą zawilgocenia), zgodnie z wytycznymi WTA. Tynki w tych partiach proponuje się zrekonstruować w tzw. zaprawach renowacyjnych. Tynki renowacyjne to gotowe, szerokoporowe zaprawy mineralne posiadające zdolność kumulowania szkodliwych soli. Zasada ich działania polega na tym, że zawarta w murach woda, wraz z rozpuszczonymi w niej solami, migruje ku powierzchni, gdzie napotyka na porowaty tynk, w którego strukturze możliwa jest krystalizacja soli bez spowodowania uszkodzeń. Dzięki dobrej przepuszczalności para wodna migruje dalej, nie pozostawiając na tynku wilgotnych plam. Niskie przewodnictwo kapilarne oznacza z kolei dużą wodoszczelność, czyli zabezpieczenie przed wodą opadową. Tynki renowacyjne powinny być malowane farbami mineralnymi, co jest niezbędne dla ich prawidłowego funkcjonowania.

W celu ujednolicenia faktur różnych tynków na elewacjach (dotyczy różnic fakturowych pomiędzy tynkiem renowacyjnym i nowym tynkiem powyżej lub ewentualnie naprawionym, starym tynkiem), proponuje się położenie na całej powierzchni wszystkich elewacji tynków z cienkowarstwowej mineralnej zaprawy, zbrojonej mikro włóknem szklanym.

Detal architektoniczny

Elewacje są ozdobione dekoracją sztukatorską (opaski okienne i drzwiowe, gzyms wieńczący). Planowany remont budynku powinien być przeprowadzony z dbałością o wszystkie te elementy, ponieważ decydują o walorach estetycznych fasady. Detale powinny zostać poddane gruntownym pracom konserwatorskim. Stan techniczny wszystkich elementów sztukatorskich należy dokładnie badać z poziomu rusztowań.

Zakłada się, że wszystkie elementy dekoracyjne, zostaną naprawione tradycyjnymi, zaprawami sztukatorskimi, zostaną poddane pełnemu zakresowi prac konserwatorskich. Warstwy przemaalowań, przetynkowań i uzupełnień zostaną usunięte. Zmieniają one nie tylko kolorystykę tych elementów, ale tracą ich formę rzeźbiarską. Pęknięcia i odspojenia zostaną podklejone i skonsolidowane. W razie konieczności detale zostaną wzmocnione w zabiegu impregnacji strukturalnej. Wszystkie ubytki zostaną uzupełnione z zastosowaniem gotowych zapraw sztukatorskich, lub tradycyjnych materiałów sztukatorskich, adekwatnych do istniejącego materiału.

Opracowanie estetyczne elewacji dworu

Na ścianach dworu znajdują się tylko współczesne wyprawy tynkarskie, w związku z tym nie sposób określić dawnej kolorystyki elewacji obiektu na podstawie badań stratygraficznych. Opierając się na przykładach historycznych, były to na ogół elewacje w jasnym odcieniu, najczęściej w naturalnym kolorze samego tynku. **W związku z tym proponuje się pomalowanie wszystkich elewacji w ciepłym odcieniu bieli (łamana biel) farbą zolowo-krzemianową bez bieli tytanowej.** Przed malowaniem należy wykonać próby 1m x 1m prezentujące zarówno kolorystykę jak i fakturę – w celu ich przedstawienia komisji konserwatorskiej powołanej przez inwestora, z udziałem przedstawiciela Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków.

Renowacja zostanie przeprowadzona w oparciu o materiały i farby mineralne firmy Keim. Do wykonania powłok barwnych proponuje się zastosowanie farb mineralnych zolowo-krzemianowych, bez bieli tytanowej np. firmy Keim. Wysoka paroprzepuszczalność umożliwia oddanie na zewnątrz bez przeszkód wilgoci zawartej w substancji budowlanej. Zdolność do oddychania ścian zostaje zachowana w pełnym zakresie. Farby krzemianowe są odporne na działanie promieniowania UV, ze względu na swój skład (substancje nieorganiczne) nie tracą barwy z biegiem lat i charakteryzują się trwałością.

Cokół

Obecny, współczesny cokół ceramiczny, w swej formie i kształcie, nie pasuje do charakteru dworu. W przypadku tego obiektu korzystniejszym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie kamiennej okładziny z piaskowca o gładkiej powierzchni, kolor

ugrowo-piaskowy, ze szczelinową dylatacją pomiędzy taflami, a ceglanym murem. Rozwiązanie tego rodzaju pozwoli na długotrwały i skuteczny proces osuszania dolnej partii murów budynku. Wielkość tafli, rodzaj, kolor i faktura kamienia to kwestie do ustalenia na komisji konserwatorskiej powołanej przez inwestora.

Działania dodatkowe wynikłe w trakcie prac konserwatorskich, a nie ujęte w niniejszym programie, powinny być rozstrzygane w wyniku powołania komisji konserwatorskiej, po uprzednim powiadomieniu Urzędu Konserwatora Zabytków.

Przed rozpoczęciem prac należy wykonać dokumentację fotograficzną stanu zachowania. Wszystkie etapy prac powinny być dokumentowane fotograficznie.

Stosowane materiały i technologie muszą spełniać wymagania techniczne, normowe, estetyczne i użytkowe, posiadać stosowane atesty, aprobaty, certyfikaty, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. PROPONOWANE POSTĘPOWANIE KONSERWATORSKIE

Tynki gładkie (poza strefy zawilgocenia i zasolenia)

- Ocena stanu tynków z poziomu rusztowań;
- Skucie wszystkich tynków;
- Wykonanie napraw wątku ceglanego, wymiana i uzupełnienie spoin (jeżeli będzie to konieczne);
- Rekonstrukcja tynków w technologii mineralnej z zastosowaniem tradycyjnych tynków wapienno-piaskowych;
- Zagruntowanie całości gruntem Keim Fassadengrund – środek krzemianowy (szkło wodne potasowe), nie zawiera rozpuszczalników;
- Wykonanie szlichty z cienkowarstwowego tynku zbrojonego mikro włóknami szklanymi Keim Turado na całej elewacji;
- Wykonanie powłoki gruntującej przed malowaniem z zastosowaniem preparatu Keim Soldalit Fixativ (szkło wodne potasowe), nie zawiera rozpuszczalników;

- Malowanie zgodnie z projektowaną kolorystyką farbą żelazo-krzemianową Keim Soldalit- Arte bez bieli tytanowej (• współczynnik przenikania pary wodnej: $V \sim 2000 \text{ g}/(\text{m}^2 \text{ d})$) • Opór dyfuzyjny: $S_d \leq 0,01 \text{ m}$ (klasa I) wg. DIN EN ISO 7783-2 • Współczynnik przenikania wody: (24h): $w < 0,1 \text{ kg}/(\text{m}^2 \text{ h} 0,5)$ (klasa III);

Strefa cokołowa – dolna zawilgocona i zasolona część parteru

- Całkowite skucie zawilgoconych i zasolonych tynków, do ok. 1m powyżej widocznej strefy zawilgocenia;
- W miejscach zakażenia mikrobiologicznego wypraw tynkarskich (zielone plamy kolonii glonów i zielenic oraz szaroczarne skupiska grzybów i porostów), należy przeprowadzić zabieg dezynfekcji preparatem biobójczym Sikagard- 717. Zakażoną powierzchnię tynku należy nasączyć preparatem przy użyciu pędzla lub spryskiwacza. Po upływie ok. 3 godzin zneutralizowaną biologicznie powierzchnię oczyścić ręcznie np. szczotką syntetyczną i spłukać bieżącą wodą lub agregatem hydrodynamicznym;
- Wykonanie koniecznych napraw wątku ceglanego, wymiana i uzupełnienie spoin z użyciem Keim porosan Trass Zementputz;
- W dolnej części wykonanie tynków renowacyjnych. Proponuje się zastosowanie gotowych tynków szerokoporowych Keim Porosan zgodnie z wymaganiami WTA :
 - zastosowanie zaprawy trasowo-cementowej Keim Porosan Trass Zementputz jako krzyżowej obrzutki przyczepnej na 50 % powierzchni muru;
 - zastosowanie renowacyjnego, szerokoporowego tynku trasowego Keim Porosan Trass-Sanierputz-NP równoważnym produktem na bazie wapna trasowego i piasku dolomitowego odpornego na działanie mrozu, do murów zawilgoconych i uszkodzonych przez sole, wykonanie dwóch warstw Keim Porosan-Trass-Sanierputz-NP w przedziale 2 cm – 4 cm, wierzchnia warstwa min 1 cm grubości, z zachowaniem odpowiednich przerw technologicznych. Malowanie tynków renowacyjnych możliwe jest dopiero po 10 – 20 dniach, w zależności od grubości tynku;

- Zagrunтовanie całości gruntem Keim Fassadengrund;
- Wykonanie szlichty z cienkowarstwowego tynku zbrojonego mikro włóknami szklanymi Keim Turado;
- Wykonanie powłoki gruntującej przed malowaniem z zastosowaniem preparatu Keim Soldalit Fixativ;
- Malowanie zgodnie z projektowaną kolorystyką farbą żelazo-krzemianową Keim Soldalit-Arte (• współczynnik przenikania pary wodnej: $V \sim 2000 \text{ g}/(\text{m}^2 \text{ d})$
 - Opór dyfuzyjny: $S_d \leq 0,01 \text{ m}$ (klasa I) wg. DIN EN ISO 7783-2 • Współczynnik przenikania wody: (24h): $w < 0,1 \text{ kg}/(\text{m}^2 \text{ h}^{0,5})$ (klasa III);

VII. ANEKSY

ANEKS 1 – UPRAWNIENIE

ODDZIAŁ WOJEWÓDZKI
PAŃSTWOWEJ SŁUŻBY OCHRONY ZABYTKÓW
w Krakowie
Pl. Wszystkich Świętych 3/4
31-004 Kraków. tel. 16-14-17
PSOZ-I/1830/98

Kraków, 08.05.1998r.

Z A Ś W I A D C Z E N I E Nr 18/98

Na podstawie art. 217 § 2 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego i § 19 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 11 stycznia 1994r. o zasadach i trybie udzielania zezwoleń na prowadzenie prac konserwatorskich przy zabytkach oraz prac archeologicznych i wykopaliskowych, warunkach ich prowadzenia i kwalifikacjach osób, które mają prawo prowadzenia tej działalności /Dz.U. Nr 16, poz.55/

stwierdza się, że Pan/Pani mgr Dorothea S M A T L O C H - K L E C H O W S K A
/ur.23 września 1965r. w Bytomiu/ zamieszkała w Krakowie, ul. Bożego Miłosierdzia
4/4

jest uprawniony/a do wykonywania prac konserwatorskich przy z a b y t k a c h
r u c h o m y c h w zakresie konserwacji malarstwa.

Pan/Pani posiada dyplom Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie Nr 4469 oraz
wykazała się praktyką zawodową związaną z konserwacją zabytków ruchomych.

Niniejsze zaświadczenie nie zwalnia od obowiązku każdorazowego uzyskania zezwolenia Oddziału Wojewódzkiego Państwowej Służby Ochrony Zabytków na prowadzenie prac przy zabytkach, określonego przepisami powołanego wyżej rozporządzenia.

Powyższe zaświadczenie wydaje się jednorazowo.

Zaświadczenie wystawia się na wniosek zainteresowanego/nej.

Należną opłatę skarbową w wys. 3, z tytułu skarbowo na wniosku.

Otrzymują:
1 x Pan/Pani
Dorothea Smatloch-Klechowska
31-104 Kraków
ul. Bożego Miłosierdzia 4/4
1 x a/a.

Z up. WOJEWODY

mgr inż. arch. Andrzej Gaczoł
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie

VIII. DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA

Fot. nr 1, Kraków, ul. Parkowa 14, narożnik północno-wschodni. Stan przed konserwacją. Widok ogólny. Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 2, Kraków, ul. Parkowa 14, narożnik północno-wschodni. Stan przed konserwacją. Widok ogólny. Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 3, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja północna. Stan przed konserwacją. Widoczne uszkodzone mury, na skutek uszkodzonych rynien i rur spustowych. Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 4, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja północna. Stan przed konserwacją. Widoczny wtórny cokół ceramiczny (kilka razy pomalowany) i zabrudzona oraz łuszcząca się farba na elewacji. Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 5, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja północna. Stan przed konserwacją. Widoczne liczne ubytki warstwy malarskiej i tynku górnego gzymsu i zadaszenia. Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

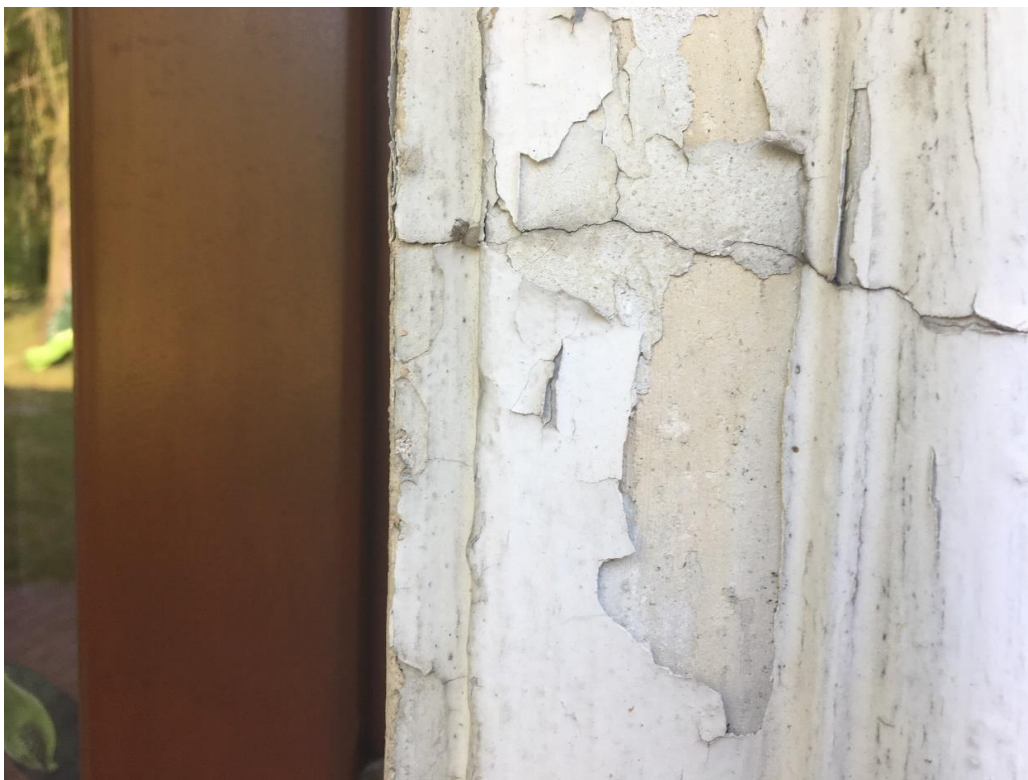
Fot. nr 6, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja północna. Stan przed konserwacją. Widoczne łuszczące się warstwy malarskie górnego gzymsu. Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 7, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja północna. Stan przed konserwacją. Zbliżenie na duży ubytek w tynku, na skutek zawilgocenia i zasolenia cokołu.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 8, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja północna. Stan przed konserwacją. Odkrywką wykonaną na płytkach ceramicznych cokołu, które zostały kilka razy przemalowane.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 9, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja północna. Stan przed konserwacją. Zbliżenie na opaskę okienną, widoczna gruba warstwa kilkakrotne przemalowania, które się łuszczy.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 10, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja północna. Stan przed konserwacją. Widoczne zasolenie, spękanie i łuszczące się warstwy malarskie.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 11, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Widok ogólny.

Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 12, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Widok ogólny wschodniego ryzalitu. Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 13, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Widoczne rozległe uszkodzenie murów, które powstało na skutek zalanie murów i zawilgocenie cokołu.

Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 14, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Zbliżenie na duży ubytek w tynku, na skutek zawilgocenia i zasolenia cokołu.

Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 15, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Widoczne uszkodzone mury, na skutek uszkodzonych rynien i rur spustowych.
Wyk. D. Smatuch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 16, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Widoczne zasolenie i zawilgocenie w strefie cokołowej i następujące uszkodzenia murów.
Wyk. D. Smatuch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 17, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Widoczne odspojenie i ubytki w tynku oraz łuszczące się warstwy malarskie.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 18, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Widoczne ceramiczne parapety i okładzina cokołowa.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 19, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Widoczna odkrywka wykonana na ceramicznej okładzinie parapetu.
Wyk. D. Smatuch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 20, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja południowa. Stan przed konserwacją. Widoczna siatka spękań i łuszczące się warstwy malarskie.
Wyk. D. Smatuch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 21, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja wschodnia. Stan przed konserwacją. Widok ogólny. Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 22, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja wschodnia. Stan przed konserwacją. Widok ogólny. Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 23, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja wschodnia. Stan przed konserwacją. Widoczne zasolenie i zawilgocenie w strefie cokołowej i następujące uszkodzenia murów.

Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 24, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja wschodnia. Stan przed konserwacją. Widoczne niefachowo wykonane naprawy tynku.

Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 25, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja wschodnia. Stan przed konserwacją. Widoczne uszkodzenia tynku na kolumnach.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 26, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja wschodnia. Stan przed konserwacją. Widoczny głęboki ubytek w tynku i liczne w warstwie malarskiej oraz spękania kolumny.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 27, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja wschodnia. Stan przed konserwacją. Widoczna łuszcząca się warstwa malarskie na kolumnie.
Wyk. D. Smatuch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 28, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja wschodnia. Stan przed konserwacją. Widoczne duże ubytki warstwy malarskiej.
Wyk. D. Smatuch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 29, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja zachodnia. Stan przed konserwacją.
Widok ogólny.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 30, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja zachodnia. Stan przed konserwacją.
Widoczny duży ubytek w tynku i warstwach malarskich spowodowane przez wadliwe
rynny.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 31, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja zachodnia. Stan przed konserwacją.
Zbliżenie na uszkodzenie gzymsu.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018

Fot. nr 32, Kraków, ul. Parkowa 14, elewacja zachodnia. Stan przed konserwacją.
Widoczne rozległe uszkodzenia fasady na skutek systematycznego zalewania muru.
Wyk. D. Smatoch-Klechowska, czerwiec 2018